

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 549/2017
13.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милутина Павловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1325/16 од 15.12.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 85/17 од 08.02.2017. године, у седници већа одржаној 13.06.2017. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1325/16 од 15.12.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 85/17 од 08.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1325/16 од 15.12.2016. године окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Окривљени је обавезан да обештети оштећену ББ, као у изреци пресуде, те је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала, као у изреци пресуде, док су трошкови кривичног поступка који се тичу постављеног браниоца окривљеном по службеној дужности пали на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 85/17 од 08.02.2017. године усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Новом Саду, у делу одлуке о кривичној санкцији, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду К 1325/16 од 15.12.2016. године тако што је тај суд окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од две године, док је жалба браниоца

окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда на основу члана 482. став 1. и члана 483. став 1. и 3. ЗКП, бранилац окривљеног, адвокат Милутин Павловић поднео је захтев за заштиту законитости због „пресуђене ствари“ те због повреда одредабе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, све у вези са одредбом члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да укине у целини пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 85/17 од 08.02.2017. године и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног АА, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милутина Павловића, није основан.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног, адвоката Милутина Павловића указује се на повреду кривичног закона, одредбу члана 439. тачка 2) ЗКП уз образложење да је повређен закон на штету окривљеног, јер се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари. Иако се захтевом истиче да се ради о пресуђеној ствари суштински се указује на погрешну примену закона тј. на погрешну примену одредбе члана 61. КЗ, дакле на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Истиче се да је окривљени АА пресудом Основног суда у Новом Саду К 1352/10 од 14.02.2012. године, правноснажном 13.06.2013. године, оглашен кривим и осуђен због извршеног кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ. Анализом напред наведене и пресуде Основног суда у Новом Саду К 1325/16 од 15.12.2016. године, која је предмет испитивања у поступку пред овим судом, се по ставу одбране, закључује да су кривична дела у тим раздвојеним кривичним поступцима и у њима донетим пресудама извршена од стране окривљеног у повезаном периоду. По налажењу одбране, кривично дело из пресуде која је предмет овог поступка је морало бити обухваћено „кривичним делом садржаним у конструкцији продуженог кривичног дела преваре из члана 208. КЗ у пресуди Основног суда у Новом Саду К 1352/16 од 14.02.2012. године, што би било повољније за окривљеног и ишло би у његову корист“, све у смислу одредбе члана 61. КЗ која је ступила на снагу 01.01.2006. године.

Врховни касациони суд ове наводе, у поднетом захтеву, оцењује као неосноване. Пре свега предметни кривични поступци против окривљеног АА, пред Основним судом у Новом Саду: К 1352/10 и К 1325/16 су вођени, сваки, због по једног кривичног дела превара из члана 208. КЗ, што значи да суд ни у једном од ових кривичних поступака није применио институт продуженог кривичног дела - одредбу члана 61. КЗ. Надаље, из списка предмета произилази да је кривично дело за које је овај окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду К 1352/10 од 14.02.2012. године извршено

у односу на ошт. ВВ, док је кривично дело за које је оглашен кривим правноснажном пресудом К 1325/16 од 15.12.2016. године извршено у односу на оштећену ББ. Поред тога, за време вођења кривичног поступка К 1352/10 Основни суд у Новом Саду није имао сазнања везаних за кривични поступак К 1325/16, с'обзиром на то да је исти поступак пред Основним судом у Новом Саду започет 28.03.2013. године достављањем захтева за спровођење истраге Кт 882/13 Основног јавног тужиоца у Новом Саду, том суду, односно годину дана након 14.02.2012. године када је донета неправноснажна пресуда Општинског суда у Новом Саду у поступку К 1352/10. Како је окривљени АА оптужен за два кривична дела превара и то: из члана 208. став 4. у вези става 1. и члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, за која је суд спровео два засебна кривична поступка и донео две одвојене правноснажне пресуде, која ни са становишта Врховног касационог суда немају заједничких елемената, то није било законских услова за примену одредбе члана 61. КЗ, те су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног АА да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП оцењени као неосновани.

Поднетим захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, при чему се даје детаљно образложење за исту повреду.

Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује: да суд није правилно оценио исказ оштећене ББ и одбрану окривљеног АА; да суд није утврдио узрочно-последични ланац између радње извршења и последице кривичног дела ... чиме се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно одредбу члана 440. ЗКП.

Како одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП не представљају законски разлог у смислу одредбе члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, Врховни касациони суд о истим повредама није мериторно одлучивао.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.

Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић